

Spitalul de nebuni

Alexandrescu Oana-Adriana

Pășesc pe holul sumbru, e-o liniște bizară
Saloanele-s ticsite de pacienți nebuni
Zăresc, lângă-o fereastră, privind năucă-afară
O tânără ce-și plânge soarta-n pumni...

Într-un salon macabru în care jegul țipă
Stă tolănită-o babă c-o pernă strânsă-n brațe
Nu scoate nici un sunet, nu mișcă nici o clipă
M-a salutat cu-n ghiorăit de mațe...

Pe coridor, în față un alt bătrân ce cască
Cu degetul ăl mare imaginează-o sferă
Ce-o fi ascuns sărmanul sub actuala mască
De-ndură-o existență-așa mizeră?!

În capăt este ușa ce dă spre libertate
E îmbrăcată-n gratii dar nimănui nu-i pasă...
Văd doctorul de gardă, în mână ține-o carte
Dar ochii lui sunt pironiți pe masă...

Mai zăbovesc o clipă căci am zărit un tânăr
Ce-și linge-ncet țigara făcută din hârtie...
(Zâmbește spre gândacul ce-l gădilă pe umăr)
Apoi se-ntoarce și mi-o-ntide mie.

Mă înfioară locul, nu știu ce-ar spune unii
Un strop de îndoială îmi încolțește-n minte
Aici sunt doar bolnavii, afară sunt nebunii
Încătușați în viață și-n cuvinte!!!...

5.10.2019